

PERQUÈ ES TRACTA DE BENIFAÍO

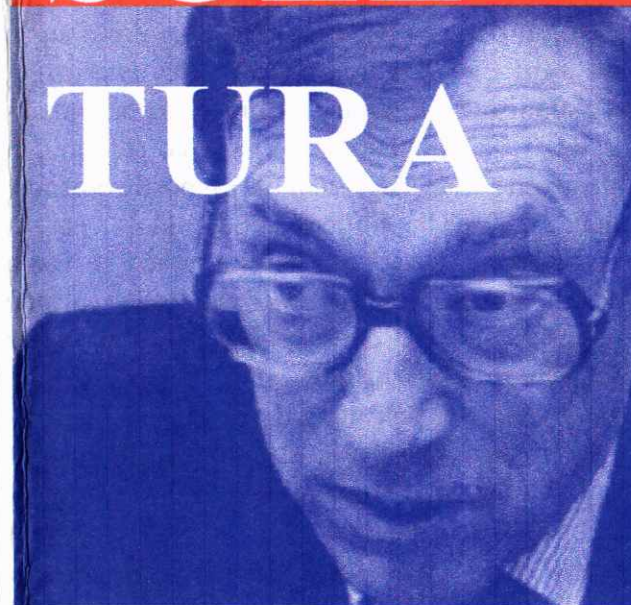
ENDAVANT

PERQUÈ ES TRACTA DE BENIFAÍO

JORDI SOLÉ TURA

PSPV-PSOE

BENIFAÍO

DIJOURS 16 DE GENER 9,30 DE LA NIT
SALA VILLABENI, SOPAR D'ENTREPÀ

JORDI SOLÉ TURA

Catedràtic i Degà de la Facultat de Dret de Barcelona és un atleta apassionat, li agraden les proves de fons damunt de la neu, agafar un bon llibre i llegir-lo lentament, escriure'n algun de tant en tant (recordem, per exemple, *Catalanisme i Revolució Burgesa*, o *Nacionalidades y Nacionalismos en España*. etc. etc., la llista esdevindria massa llarga) al nostre entendre gaudeix d'una intel·ligència poderosa, fou ponent en l'elaboració de l'actual Constitució Espanyola durant el període en que fou diputat a les corts de Madrid, fou condecorat pel Rei Joan Carles per aital motiu i segons testimonis fefaents, una de les revelacions polítiques del postfranquisme.

Va néixer cap allà el migdia del 23 de maig del 1930 al carrer Lluís Duran nº92 de Mollet del Vallès, a la mateixa casa on havia nascut en Joan Abelló, en Jordi al pis, en Joan als baixos. En Jordi passà les dificultats pròpies de quedar-se sense el cap de casa quan tot just comptava amb mig any, amb un forn de pa al carrer Berenguer III que estava a mig pagar, amb una infància aviat entroncada amb la contesa civil, les seues vicissituds, els seus problemes. Ell mateix ho comenta en unes declaracions formulades per la radio: "Recordo perfectament el dia que va esclatar la guerra civil, els camions de milicians que passaven, la primera explicació que em va donar la mare. Després recordo tot el transcurs de la guerra, el meu germà Joan al front, les

primeres cartes que li vaig escriure, els bombardeigs, la gent que s'apilava a casa meva a la recerca d'un pa que no existia. La sort que vam tenir perquè faltaven pocs dies per acabar la guerra i la mestra de l'escola ens va donar festa una tarda i aquella mateixa tarda va caure una bomba a l'escola. Després vingué tota la instal·lació dels franquistes a Mollet, són records absolutament vius i que em van marcar molt." La feina del forn era feixuga i en Jordi anava d'una casa a l'altra per que tingueren cura d'ell, durant els moments de més feina, després vingué el col·legi, s'anà fent gran i com que les necessitats no eren planeres a treballar de forner mentre estudiava anglès per correspondència i recordava de memòria els noms de tots els jugadors de primera divisió, i dels "toreros" i de tot el que li venia sempre a l'engalç.

Als vint anys s'adonà que aquell no era el camí que li havia marcat la vida, que treballar de forner no li agradava i endemés era feina feixuga. S'apunta com a voluntari per anar al servei i llavors plantejà la qüestió al seu germà i a la família. "M'agradaria estudiar. En el fons estic perdent el temps". Les dificultats eren moltes, però la família accedí, hauria estat una palesa injustícia no fer-ho, i llavors en Jordi començà el batxillerat i la "mili" al mateix temps. Pel matí una cosa, per la tarda l'altra. I acabà les dues coses al mateix temps, el servei amb un respir, el batxillerat amb unes notes brillantíssimes. Ho recorda amb una certa melangia. "En una ocasió em vaig examinar de 36 assignatures, de les quals vaig aprovar

35. I tot en 48 hores". Després va ingressar en la Facultat de Dret i ídem ídem A l'any i mig ja era advocat i Premi Extraordinari de la Llicenciatura entre 625 alumnes. Tot un rècord. Després vingueren les inquietuds polítiques, l'exili, l'afiliar-se a un dels partits polítics que lluitaven més aferrissadament contra el franquisme, la tornada al país, la presó, la rehabilitació, el reconeixement dels seus mèrits. Locutor de la Ràdio Pirenaica, Lluitador infatigable contra l'opressió, a París l'Anna Brunet i es casà amb ella, neix l'Albert, una bona figura i un bon xicot, entrà en la Universitat com adjunt d'en Giménez de Praga, puja graons de mica en mica, i és catedràtic de Dret Polític i Degà de la Facultat, com dèiem al principi. La vida segueix, actualment té una muller que val el que pesa en or, la Teresa Eulàlia Calzada. Ulls blaus, l'amabilitat feta persona, intel·ligent, discreta, segons en Jordi un dels crítics més lúcids que té; l'equilibri i la ponderació han entrat profundament en la seua vida. I estima Mollet, el seu poble, per damunt de tot, el recorda, l'idealitza, quan gaudeix d'un moment de lleu telefona a casa del seu germà: "Escolteu nois. Què us sap greu que vinguem a dinar?" I ell sap que no, que n'estant molt contents i orgullosos de que vingui, que els canelons que els i prepara la Carme no els troben en lloc. En fi, un gran personatge en Jordi Solé Tura, val la pena tenir-lo a prop.

(Del llibre "MOLLET, CENT VIDES, CENT HISTÒRIES." de Joan Solé Tura)